

показалъ гласовъ даръ, пѣйки алтъ въ хора на П. Рендовъ, а по-късно — теноръ въ хора на А. Бадевъ. 1903 заминава за Русия, и постъпва въ Музикалното училище на Императорското музикално общество въ Одеса, дето учи теория и хармония. 1906 се връща въ Русе и поема управлението на любителския граждански хоръ. 1907 отбива военната си тежба въ школата за запасни подпоручици; на следната година бива назначенъ учителъ въ I Софийска прогимназия, и участвува въ първото представление на „Трубадуръ“ (Манрико). Показалъ прекрасния си гласъ въ дебютната роля, още същата година (1908) бива командированъ въ Парижъ, дето учи при Дьо ла Туръ (отъ консерваторията) и Алберсъ (отъ Комическата опера), 1910 се завръща въ София, постъпва въ „Оперната дружба“ и пѣе първитъ тенорови партии въ: „Продадена невѣста“, „Фаустъ“, „Евгений Онегинъ“, „Мишеньонъ“, „Бохеми“ и др. Въ Народната опера остава до 1929, когато напуска, и поема ръководството на хора при църквата „Св. Седмочисленици“. Д. обладава единъ лириченъ теноръ съ изключителна красота на тембъра, мекота и топлота, каквито рѣдко се срещатъ; но за съжаление, той слѣзе много рано отъ сцената.

Дионисий — гръцки Богъ на постоянно обновяващата се природа, и на виното, въ чиято честъ сж устройвали въ древна Елада шумни тържества, придружени съ музика и танци. Дионисиевското начало въ съвременната естетика е противоположно на Аполоновското (гл. т.).

Дипластно отношение се нарича — когато единъ ритмиченъ късъ се разпада на две части, въ отношение 1:2. Напр.

Диплофония — много рѣдкъ акустически феноменъ, състоящъ се въ това, че при пѣнието на нѣкоя пѣвецъ се слушатъ едновременно два тона. Берлинското ларинголожко дружество е провѣрило презъ 1912 год. този феноменъ чрезъ единъ баритонъ, който, пѣйки въ естествения си регистъръ, е издавалъ едновременно презъ носа още единъ, по-високъ тонъ.

Дипозия — гр. се наричатъ въ метриката двойнитъ стъпки, или едно съчетание отъ две стихосъжки; напр.: — | — | — (двоенъ ямбъ).

Дирекционъ, фр. direction — главния гласъ или извлѣчението за пиано отъ една оркестрова (ансамблова) композиция, на който сж означени настъпнитъ и движенията на разнитъ инструменти, и по който капелмайсторитъ ръководятъ (вмѣсто по партитурата) изпълнението ѝ. Д. наричатъ французитъ дирижирането.

Дирижиране (отъ фр. глаголътъ diriger — управлявамъ, който нѣмцитъ сж направили (германизирали) въ dirigieren) е изкуството да се ръководи, управлява хоръ, оркестъръ или голѣмъ ансамблъ отъ солисти — пѣвци, хоръ и оркестъръ. Д. има за целъ да уеднакви и подчини разбиранието, тълкуванието на отдѣлнитъ участници въ ансамбла, на една воля, независимо отъ нуждата да се поддържа ритмичното единство, особено при промѣни на темпото и сложни движения на гласоветъ (ритмична полифония). Изкуството на „тактовата пръчка“, както още наричатъ дирижирането, се е развивало постепенно, и най-новото време даде голѣми, забележителни негови представители: Хансъ фонъ Бюловъ, Вагнеръ, Берлиозъ, Никшишъ, Вайнгартнеръ, Тосканини, Стоковски, Фуртвенглеръ, Валтеръ (Бруно), Монто и др.

Дисдиапозонъ, гр. disdiapason = двойна октава.

Дискантова клаузула, лат. clausula cantizans — въ старата музика сж наричали украсеното движение на сопрана при заключителнитъ части — чрезъ синкопи, задържания, трилери.

Дискантовъ ключъ е ключа До (C), когато е поставенъ на най-низката (първа) линия.

Дискантусъ, лат. discantus — се нарича въ старата полифонична музика високия гласъ, срещупоставенъ на Cantus firmus'a, а при органума — (Organum, гл. т.) допълнителния по низкъ гласъ. Въ французската (бретонска) народна музика Discant означава — рефрена, припѣва на една пѣсень.